ANTON DU BEKE

KLOKAN

HOTEL BUCKINGHAM

SKANDÁLY, INTRIKY A TAJNÁ PŘÁNÍ

AL press

edice KLOKAN

Text Copyright © 2018 by Anton Du Beke
Originally published in the English language in the UK by
Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK limited.
Translation © Dufek Pavel, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu ONE ENCHANTED EVENING
vydaného v roce 2019 nakladatelstvím
Zaffre, an imprint of Bonnier Books
přeložil Pavel Dufek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
1. vydání

ISBN 978-80-7633-910-1

Věnuji Hannah, Georgeovi a Henriettě,
svým životním láskám.

Prolog

31. prosince 1936
Velký maškarní ples

Ať lordi a dámy z Londýna, nebo vévodové a vévodkyně ze všech anglických hrabství, či hrabata a hraběnky z celé Evropy – a kdokoli jiný –, nikdo nemohl o tomto silvestrovském večeru být jinde než v hotelu Buckingham, aby v něm strávil nezapomenutelnou noc.

Vždyť žijí v nádherné, velkolepé éře. Pro některé to je epocha elegance a grácie. Ve Velkém tanečním sále Buckinghamu se scházejí korunní princezny a svůdné hvězdy stříbrného plátna, aby si připily na nový rok, ministři a nižší venkovská šlechta proto, aby zapomněli, i kdyby jen na chvíli, na války v cizině a rostoucí nebezpečí doma. Kapela hraje, tanečníci se pohupují. Sál je zaplněn význačnými hosty. Jiní nenápadně přihlížejí z ústraní…

Uprostřed parketu se za benátskou maskou skrývá sólista a vířivým pohybem se ladně odpoutává od partnerky, jako by po parketách klouzal. Orchestr se chystá spustit další serenádu, ale ani živá duše v sále nepostřehne pomlku mezi skladbami. Všichni jsou ohromeni, všechny zraky jsou upřeny na

tajemného tanečníka, jenž se blíží k mahagonovému schodišti, natahuje ruku k norské korunní princezně a žádá ji, aby k němu sestoupila na parket.

„Vaše Jasnosti," oslovuje ji sytým a sladkým hlasem, „smím prosit?"

Kolem něj se míhají tváře. V očích se jim zračí překvapení, ba dokonce úžas.

Na opačné straně sálu kapela začíná hrát nové číslo. Je čas na valčík.

Tanečník si sundává škrabošku…

O pět měsíců dřív...

srpen 1936

1. kapitola

Velký taneční sál jako by byl v tento vlahý letní večer očarovaný. Naleštěné parkety se blýskaly, návštěvníci vyšňoření v neposkvrněných smokincích a nevšedních šatech ze saténu, umělých vláken i slonovinově lesklého hedvábí civěli s ústy dokořán. Ticho narušovalo pouze klapání střevíčků za dveřmi – neboť i když jako by se v sále zastavil čas, v hotelu Buckingham pokračoval čilý ruch. Hosté stále přicházeli a odcházeli, jiní se milovali v přepychových apartmá, agregáty vrčely, v kuchyních to bzučelo, starý Maynard Charles – sám ředitel hotelu – dosud procházel honosné sály a čekal, až ho někde bude potřeba. Jakmile se však dveře Velkého tanečního sálu zavřely, byl na hony vzdálený od ostatních prostorů. Ticho přetrvávalo, dokud ho konečně neprolomila kapela Archieho Adamse. Ta spustila a dějiště ovládlo zcela jiné kouzlo. Hudební, taneční.

Jen poslouchejte…

Hlavní hotelový předtanečník Raymond de Guise trpělivě sledoval kapelníka a čekal na jeho pokyn. Vznešeně vypadajícímu Adamsovi s motýlkem a ulízanými vlasy mohlo táhnout na šedesát. V orchestrech hrál celý život a leccos se v nich přiučil o dramatických entrée. Jedno z nich jeho orchestr právě hrál. První tóny Kalifornské serenády se rozléhaly sálem, trombony vypichovaly melodii a upoutaly pozornost hostů. Sám Adams je doprovázel na klavír, dvacetičlenný orchestr se skládal z trubek, trombonů, saxofonů, houslí, a dokonce kontrabasu, přičemž rytmus udával jediný hráč na bicí nástroje.

Za dvoukřídlovými dveřmi vedoucími do převlékáren již čekali hoteloví tanečníci. Na Raymondovo znamení se dveře rozletěly a účinkující vpluli společně na parket.

Raymond jako první. Jeho mohutná postava kontrastovala s elegancí, jíž se vyznačoval na tanečním parketu. Na sobě měl smokink v barvě půlnoční modře a nepoddajné černé kadeře nad zvednutým naškrobeným límečkem nezkrotila ani nejúčinnější pomáda, takže nescházelo moc, aby se dotýkaly látky. Ruku v ruce s partnerkou Hélène – jež se skvěla v ručně ušitých azurově zelených šatech se spoustou perliček, připomínajících oblohu posetou hvězdami – dokráčel doprostřed parketu. Společně se otočili a gestem přivítali zbytek souboru.

„Smím prosit?“ zašeptal jako obvykle.

Vždy připravená Hélène mu opětovala úsměv. „Jistě, Raymonde. Ukážeme jim, jak se to dělá…“

Když serenáda dospěla k vyvrcholení, vějířovitě se rozptýlili mezi hosty, pokyvovali hlavou a tleskali. Koutkem oka Raymond zahlédl, jak Hélène bere za ruku pravidelného hosta hotelu Buckingham – pána s ulízanými černými vlasy; podle jejích slov přiletěl do Londýna z rodné Kalifornie na natáčení filmu, a kdykoli poctil Buckingham návštěvou, požádal ji o tanec. A nebyl jediný, jak Raymond dobře věděl. Z Hélène čišela elegance; oplývala takovou klasickou krásou, že by v jiné době sochaři stáli frontu, aby ji směli zvěčnit v mramoru či bronzu. Partner ji uchopil, ona však obdařila úsměvem de Guise; ten muž se jí v tanci nevyrovnal, stejně jako většina ostatních, přesto ho neodmítla.

Parket se již zaplňoval, avšak Raymond se prozatím nesetkal se svou partnerkou pro tento večer. Jakmile orchestr spustil vídeňský valčík, stál na kraji parketu se založenýma rukama a čekal, až na něj dojde řada. Po chvíli mu někdo poklepal prstem na rameno. Otočil se a uviděl známou tvář.

„Pane de Guisi, vypadá to, jako byste zůstal na ocet.“

Dívka před ním – bylo jí sotva osmnáct, takže to byla skutečně ještě dívka – měla husté kaštanově hnědé vlasy, otci

natruc ostříhané nakrátko jako kluk, a hovořila s neklamným newyorským přízvukem. Zelené oči prozrazovaly téměř jakousi lstivost. Odpoledne patrně strávila v hotelovém denním baru, neboť jí z úst vycházela vůně exotického ananasu a rumu. Plesovými šaty se odlišovala dokonce i od nejbohatších hostů ve Velkém tanečním sále. Ať se Raymond podíval kterýmkoli směrem, všude se to hemžilo nádhernými róbami, ale tahle dívka se prostě nápadně předváděla. Zlatý hedvábný satén byl tvarovaný, pelerínu kolem ramen zdobila péra, spona na pásku byla posázena horou perel, které se třpytily, jako by byla posetá diamanty; a možná to tak bylo…

„Slečno Edgertonová, jsem zadaný. Pokud sháníte partnera, uvidíte nápadníky všude, kam se jen podíváte."

„Dal jste mi slib. Nemyslíte, že byste ho měl dodržet?"

„Dodržím. Jednou, má drahá, předvedu vám quickstep nebo foxtrot. Zatančím si s vámi ve velkém sále valčík…, ale dnes musím být k dispozici našim hostům."

„Svým hostům, pane de Guisi," opravila jej. „Já to vidím tak, že dokud tady vaše tanečnice není, tak…"

Raymond se chystal vzpírat dál, jenže vtom mu na rameno zaťukal jiný prst. Couvl a spatřil partnerku, která mu byla na tento večer určena. V sedmdesáti letech byla víc než dvakrát starší, malá a drobná, zato v šatech od návrhářky Madeleine Vionnetové, které jí ladně vlály až na zem, stále elegantní.

Slečna Edgertonová ho ještě dvakrát oslovila a potom se rozladěně dala na ústup ke stolu, načež si lusknutím prsty přivolala číšníka ve zlatobílém brokátu.

„Pan… *de Guise*?" uhádla dáma. „Raymond?"

„Ano," potvrdil její domněnku vyrovnaně, sotva se vzpamatoval. „Paní… Adelmanová, předpokládám. Rád vás poznávám."

Podala mu ruku stejně svraštělou jako její zkrabatělá rukavička, ovšem zkrášlenou smaragdovým prstenem, který se třpytil ve světle okázalých lustrů.

Raymond jí věnoval nacvičený úsměv. „Smím prosit?"

Mrštně se jí chopil, ona se ohlédla a neuniklo jí, jak ji dívka s kaštanově hnědými vlasy prošpikovala očima. „To děvče, není to…?“

„Ále,“ odbyl to, aby se nenechal vyvést z míry, přivinul se k dámě a začal se otáčet ve víru valčíku. „Nic takového, paní Adelmanová. Je zde v hotelu na léto. Vivienne *Edgertonová*. Znáte to jméno?“

„Od *těch* Edgertonových?“

„Přesně tak. Běhá za mnou, abych ji naučil tancovat, a… zkrátka bych si to nerad rozlil u jejího otce, našeho mecenáše a váženého…“

„Naučí se tančit každý?“

„Každý, kdo si to přeje.“

Rychle se pohroužil do tance a paní Adelmanová udělala poněkud zdráhavě totéž – možná ze strachu, aby se v nejelegantnějším tanečním sále nezesměšnila. Bylo očividné, že už někdy tancovala, protože si okamžitě vybavovala kroky, a tak Raymond povolil držení, neboť ji už nemusel při každém pohybu vést. Hudba plynula, lustry jim nad hlavou jiskřily a celý sál v odrazu jejich světel zářil jako hladina oceánu.

Jakmile muzika utichla, tanečníci jako by pokračovali a vyplňovali kratičkou přestávku vlastními pohyby. Raymond nejednou zachytil Hélènin pohled. Její tanečník ji držel křečovitě a nemotorně. Zvedla obočí, a tím Raymondovi řekla všechno: muž měl ruku příliš vysoko a mačkal ji k sobě jako manekýn v nějakém drahém knightsbridgeském butiku. Ze strachu, aby ji neupustil, se odhodlal řídit každý její pohyb, jako by nešlo o Hélène Marchmontovou, předloni korunovanou v Královské Albertově síni královnou tanečních sálů. Jí to však nevadilo. Když se těsně míjeli, Raymond v koutcích jejích úst dokonce postřehl náznak úsměvu. Jako by mu sdělovala, že tomu člověku schází, aby si to užíval. Potřebovali se cítit jako mistři tanečního umění. Jak Raymond věděl, Hélène milovala večery s hosty, jimž dávali zběžně nahlédnout do svého světa. *Bylo jí jedno, jestli umějí tančit; hlavně když je*

to bavilo. Žila předtančením, při němž spolu každý den lidem předváděli svůj talent.

Raymond tančil dál. Aspoň že se mu paní Adelmanová nesnažila nic dokazovat. Neměla to zapotřebí. Vzrušovalo ji prostředí Velkého tanečního sálu.

Ten se s postupem času zaplňoval víc a víc. Trocha šampaňského pokaždé pobízela další návštěvníky na parket, stejně jako pokračující hudba. Hned jak lidé uslyšeli tóny nové skladby, měli nutkání se hýbat…

Paní Adelmanová se vypjala na špičky a natáhla rty k Raymondovu uchu.

„Pořád po vás kouká, víte to?“

Svraštil obočí.

„To děvče. Ta Edgertonovic. Jak se tak zdá, máte zde ctitelku.“

Tlumeně se zasmál. „Při téhle vizáži?“ zavtipkoval. „Ani bych se nedivil, kdyby jich bylo víc… Ostatně to patří k mé práci…“

„K vaší práci patří, aby se do vás zamilovávaly?“

Hudba dospěla k vyvrcholení, zaburácel pozoun a tenorový roh.

„Nedá se najít místo, kde bychom měli větší soukromí? Abychom si… pohovořili,“ dodala opatrně.

Pohovořili, pomyslel si Raymond. Paní Adelmanová mu položila ruku na paži. Nebylo by to poprvé, co ho některá z návštěvnic tanečního sálu požádala o… rozhovor. Ředitel hotelu to téměř vyžadoval: „Pane de Guisi, ať si naši hosté budou přát cokoli, jste zde proto, abyste jim vyhověl.“ Možná to bylo tím, jak je při tanci držel, nebo snad tím, že dělal všechno pro to, aby měly dojem, že bez ohledu na to, co se v jejich životě děje, ve Velkém tanečním sále mohou být samy sebou a pouze vnímat rytmus těl, ale zkrátka se s ním cítily… bezpečně. A musel si přiznat, že se mu tenhle pocit líbí.

„Jsem ubytovaná v Trafalgarském apartmá. Tam budeme mít větší soukromí. Půjdeme?“

Hudba utichla. Archie Adams povstal a vyprovázel svůj orchestr na zasloužené občerstvení. Raymond se v nastalém tichu odvážil ohlédnout přes rameno. Vivienne Edgertonová měla oči stále upřené na něj, aniž hnula brvou. Nebyl si jistý, zda ho obviňují, nebo úpěnlivě prosí, či ještě hůř, ale asi nebylo špatné ze sálu uniknout, byť jen na chvíli.

Natáhl ruku a nabídl paní Adelmanové rámě.

Raymond s ní vyšel ze sálu ruku v ruce, procházel kolem grilbaru a denního baru do hotelové haly, kde byly po setmění otevřeny pověstné bronzové dveře, jimiž dovnitř proudila vlahá vůně z Mayfairu, a snažil se přitom nestrhnout na sebe pozornost pana Simenona, slizkého vrchního vrátného. Neodpověděl na pozdrav jednoho z poslíčků ani se nezastavil, když v recepci uviděl Maynarda Charlese, jak s brýlemi nasazenými na nose nahodile kontroluje denní výkazy a připravuje se na příchod nočního recepčního. Třeba o něm neměli valné mínění nebo mu přikládali jen o málo větší váhu než striptérkám, které v nočním klubu při svíčkách vyhledávaly bohaté hosty a za peníze s nimi trávily noc. *Ať si myslí, co chtějí*, řekl si. *Do mé práce nikomu nic není.* Cestou nepadlo ani slovo, ani když paní Adelmanovou doprovázel ke zdobené zlaté kleci výtahu pro hosty a obsluze poručil, aby je zavezla do druhého patra, kde na ni čekalo prázdné apartmá.

„Paní Adelmanová, zdržíte se zde dlouho?“ odvážil se zeptat ve vínově červené chodbě.

„Ach, toliko jednu noc. Již dopoledne totiž odjíždím.“

Jednu noc, opakoval si Raymond v duchu. Ano, to už také slyšel: zazobaná vdova jenom projíždí kolem a shání se po někom, s kým by si mohla jednu noc… popovídat.

Trafalgarské apartmá. Už nějakou dobu si tam Raymond netroufl. Paní Adelmanová se usadila na kraji postele s nebesy. Na tento večer vůbec nelitovala peněz. Bylo to jedno z nejlepších apartmá v Buckinghamu, s výhledem na Berkeleyho

náměstí a velké gotické věže kostela Neposkvrněného početí Panny Marie. Vedle zdobené francouzské komody stál stolek se skleněnou deskou, na něm jedna orchidej a u ní soška želvy umně zhotovená ze slonoviny a perletě. Mezitím tam evidentně již byla pokojová služba, neboť stříbrná nádoba byla naplněná ledem a vyčnívalo z ní hrdlo láhve s nejvybranějším šampaňským, jakým Buckingham disponoval. Paní Adelmanová Raymondovi pokynula, jemu se zrychlil tep, láhev otevřel a oběma nalil. Moët et Chandon, ročník 1921.

„Paní Adelmanová," spustil, „vidím, že jste zámožná."

„Ach, *zámožná*," ušklíbla se. „Dobrá, vy jste kultivovaný tanečník. Máte vybrané vystupování a umělecký projev. Předpokládám, že jste tančil se členy královských rodin. V tomto hotelu prý bydlelo dost králů, královen a aristokratů. Docela si umím představit, jak se s nimi přítelíčkujete. Ale berte to tak, že stařenka utrácí dědictví po nebožtíku manželovi. Do hrobu si ho nevezmu, tak si užívám." Zaváhala. „Zdáte se mi trošičku nervózní."

Přitom nebyl takhle nervózní již mnoho let, třebaže v předešlé sezoně nastupoval na taneční parket před nejlepšími tanečníky v Hammersmithském paláci, ale musel si přiznat, že dnes opravdu není ve své kůži. S hosty, jako byla paní Adelmanová, již měl tu čest. Takové starší dámy si přicházely zatancovat a požadovaly od něj trochu víc času. V některých případech šlo o vdovy, jindy je opustili záletní manželé a ti jim dali odškodné, které pak dámy prošustrovávaly v tančírnách v centru Londýna. Většinou vyhledávaly pohledného mladíka, do jehož rámě by se zavěsily a s nímž by si mohly trochu poklábosit o světě luxusu. Občas však chtěly něco víc.

Raymond se letmo zahlédl v zrcadle, které viselo nad toaletním stolkem. Bylo mu třicet let, ale leckdo by mu klidně hádal dvacet. Až když se smál, rýsovaly se mu kolem očí vrásky, které prozrazovaly skutečný věk. Kudrnaté černé vlasy měl tak nepoddajné, že měl vždycky co dělat, aby si je na odpolední předvádění tanců včas upravil. Zrak zpravidla klopil,

a tak se jedna z jeho bývalých milenek vyjádřila o „elegantně smutném pohledu“. Po otci – budiž mu země lehká – zdědil vystouplé lícní kosti a vinou bratrovy rozjívenosti a událostí z dřívějšího života měl nesčíslněkrát zlomený nos, takže byl výsledkem poněkud zkřivený obličej. Neušlo mu, že si paní Adelmanová kriticky měří jeho odraz v zrcadle.

„Paní Adelmanová, musím…“ Jako by mu v krku uvázl knedlík. „Musím… se vás zeptat…, proč tady jsem.“

Ta otázka již delší dobu visela ve vzduchu, hrozivě, jako by neměla být vyřčena. Ze všeho nejvíc doufal, že ho sem nezavedla proto, aby mu dělala nemravné návrhy. Rozhodně by nebyla první. A kdyby je učinila, nebyla by první, kdo by si vyslechl zdvořilé vysvětlení, že Raymond de Guise je džentlmen, a ne gigolo. Ačkoli se v kuchyních a technickém zázemí hotelu o tanečnících z Buckinghamu žertovalo, neměli ve zvyku se vytrácet z tanečního sálu s krásnými návštěvnicemi a ráno se probouzet po jejich boku. Paní Adelmanová poplácala rukou na postel vedle sebe a Raymond pochopil, že si musí přisednout.

Nato se mu podívala do očí.

„Poslala mě sem vaše matka.“

Takové objasnění čekal ze všeho nejméně. Polekal se.

„Má… matka?“

Rázem mu vyschlo v ústech. Všechny myšlenky, co se mu honily hlavou, se mu najednou vymazaly z paměti. Do popředí se prodral matčin obraz a on se náhle ocitl na hony daleko od hotelu Buckingham.

„Raymonde, jak je to dlouho? Dva roky?“

Zmocnil se jej pocit viny. „Tři,“ zašeptal skoro kajícně.

„Tři roky, a to jste prvorozený syn.“ Nepronesla to káravě, ale s politováním. „Za ty roky, co jste pryč, jsem se s ní samozřejmě vídala. Pro vaši matku to je krušné období… a já vím, jaké to je, přijít o syna. Ten můj padl v třetí bitvě u Yper, ale je sladkobolné ztratit syna, a přitom vědět, že je naživu, jenom nejezdí domů…“

Raymondovi se normálně nestávalo, že by si sebou nebyl jistý, avšak nyní se zakoktal: „Paní Adelmanová, zeptám se jinak: Proč… proč jste tady vy?“

Vzala jeho ruku do dlaní. Přestože byl plný úzkosti, neucukl a nekladl odpor. „Bála se, že kdyby přijela sama, nevyslechl byste ji. Když přišla řeč na jejího odcizeného syna, napadlo nás neobvyklé řešení: zabít dvě mouchy jednou ranou. Že si konečně prohlédnu hotel Buckingham, který můj manžel zbožňoval, a když už zde budu, předám vzkaz odrodilému synovi…“

„Vzkaz?“ zašeptal.

„Jde o vašeho bratra. Vrací se domů.“

2. kapitola

„Tak jsme tady, slečinko. Eustonský nádraží. Měla byste se spakovat. Teda jestli nechcete jet stejnou cestou nazpátek."

Když ji průvodčí takhle neurvale probudil, Nancy Nettletonová sebou trhla. Ani si neuvědomila, že usnula. Začetla se do časopisu *Reader's Digest* a poslední, co si pamatovala, bylo to, že se nacházejí někde v kopcovité krajině hrabství Derby a do Londýna zbývají ještě čtyři hodiny. Nyní se dívala z okna na nádražní halu, kde se to hemžilo cestujícími.

„Někdo si vás vyzvedne, co?"

Nancy viděla svůj obraz v zamlženém okně. Předtím si myslela, že jí to sluší. Na sobě měla kostkovaný svrchník a pletenou čepici, tmavozelenou a na matčinu počest ozdobenou jednou stříbrnou hvězdou. Spala sice jenom pár hodin, ale londýnská elegance, kterou si představovala, prostě zmizela. Z vlasů jí vypadla jehlice, kudrliny jí nepoddajně visely kolem obličeje a do tváře měla vytlačený vzorek látky z opěradla.

„Ne," odpověděla. „Nikdo na mě nečeká."

Pohled průvodčího jako by říkal: *Tak to tě roznesou na kopytech*.

„Prosím vás, kde najdu dámský toalety? Mám domluvenou schůzku. Ráda bych vypadala…" Hledala správné slovo. „Reprezentativně."

„To se ptáte toho pravýho. Budete se muset porozhlídnout v nádražní hale. Jestli chcete, pomůžu vám s tím."

Nancy zápolila s kufrem. Ten a kabelka po boku obsahovaly všechno, co na světě vlastnila. „Poradím si," odpověděla

upjatě. Zatímco si ji průvodčí stále prohlížel, na třetí pokus se jí podařilo zavazadlo protlačit skrz dveře. Nepřestával na ni zírat. Na konci haly se ohlédla přes rameno. Bolela ji noha, tak jako pořád odmala, ale to, jak neohrabaně kulhala – sotva postřehnutelně, opravdu jen *malinko* –, jako by bylo strašně nápadné. Přesto hrdě vztyčila hlavu a s námahou vlekla kufr dál.

Rty měla namalované výraznou červenou rtěnkou jako Claudette Colbertová ve slavném filmu *Stalo se jedné noci*. Šetřila si ji právě na takovouhle příležitost. Jak ji upozorňovali, první dojem je k nezaplacení, rozhoduje o všem. Když se namalovala, byla připravena.

Londýn. Chystala se na něj sedm měsíců, a jak nyní mířila ke stanici metra, připadala si v tomhle městě jako trpaslík. Bylo hlučné, zakouřené a překypovalo životem a pohybem tak, že by ji to dřív vůbec nenapadlo. Kéž by ji teď viděl otec! Ten samozřejmě neměl lidi z tohoto velkoměsta v lásce. Tak jako nikdo z těch, kdo žili celý život v lancashirském městečku, kde se narodila – obklopeném kopci, lesy a horskými jezírky. Londýn, to byl docela jiný svět. Doma si neustále představovala jeho paláce a říkala si, jaké to musí být, letmo zahlédnout krále Eduarda, jak jede v čele procesí po Mallu, nebo se nacházet v nadšeném davu při královské svatbě ve Westminsterském opatství. A najednou se první dojem z velkoměsta zcela lišil: rámus a zatuchlý vzduch nasycený potem a uhelným prachem.

Opatrně držela dopis. *Nancy Nettletonová*, začínal. *S potěšením vám oznamujeme, že vás přijímáme jako pokojskou v hotelu Buckingham, Berkeleyho náměstí, Londýn. Nástup do zaměstnání 1. srpna. Ihned po příchodu…*

Přečetla si ho již stokrát. Byl to výsledek sedmiměsíčního pilného úsilí, kdy pořád dokola rozesílala z domova písemné žádosti a vzápětí dostávala zamítavé odpovědi, takže

korespondence s případnými zaměstnavateli přicházela vniveč. Dlouhé hodiny se marně snažila najít někoho, *kohokoli*, kdo by jí dal šanci. A mezitím ještě dávala do pořádku věci po zesnulém otci, usilovala o to, aby se její mladší bráška konečně mohl postavit na vlastní nohy, vzepřela se právnímu zástupci z Morecambe Bay, který bez poučení rozhodl, že z daní z toho mála, co po sobě otec zanechal, vyplývají další provize – a to jen proto, že Nancy jakožto žena údajně potřebuje zvláštní pomoc s výpočtem a spravováním účtů. Jako kdyby se o finanční záležitosti domácnosti nestarala již od dětství. Jako by to muž dokázal lépe, a to jen díky tomu, že vyžadoval, aby ho lidé oslovovali *sir*.

Rozhlížela se. Všichni, kdo se v metru tlačili kolem ní, měli vlastní život. Vyskytovali se mezi nimi bankéři a úředníci. Nepochybně se některé dívky stejně jako ona ucházely o místo pokojské. A třeba se sem zatoulali zbloudilí princové nebo muži, kteří si hráli na chudáky…

Jeden chlap ji přes vagon okukoval. V obličeji měl barvu rybniční vody, vousy zapletené jako vřes a krví podlité oči se dívaly zoufale. Ano, Londýn byl město pro krále a královny, zároveň však pro žebráky, uvědomovala si smutně. Potřebovala vzpruhu. Těšila se na hotel Buckingham a byla zvědavá, jaké to tam bude.

Shledala jej přesně takový, jak si ho malovala. Tam, odkud pocházela, se místní hotýlek skládal ze dvou pokojů nad venkovským hostincem. Stará paní Gableová ubytovávala v podnájmu v jednom pokoji šest přespolních horníků, ráno je krmila ovesnou kaší a večer dušeným skopovým. Zato Buckingham se tyčil nejméně sedm pater nad nádhernou zelení náměstí Berkeleyho. Před zářivě bílou fasádou a malým sloupovím čekaly večer co večer dvoukolé drožky a taxíky. Každý dům na náměstí měl stejnou cenu jako všechny budovy v celé Nancyině obci dohromady. K nápadným bronzovým dveřím

do hotelu vedlo mramorové schodiště s pozlaceným zábradlím. Navzdory teplému létu měl na sobě vrátný u vchodu dlouhý černý sametový plášť a cylindr, který mu čněl na hlavě jako stín vybledlých cihel hotelové zdi. Nahoře se mezi jehlanovými střechami vyjímala obrovská měděná koruna, která hlásala, že hotel má něco společného s královským majestátem.

Nancy přihlížela, jak k hotelu přijíždí taxi, zastavuje před ním a vystupuje z něj pán s doprovodem. Vzápětí z hotelu přispěchali vrátní a sluhové. Ti přenášeli dovnitř zavazadla. Současně se objevil malý, kulatý muž. Tipovala, že jde o ředitele hotelu. Hosta přivítal mírným, nicméně znatelným úklonem.

Zírala tam dost dlouho. Již se schylovalo k polednímu. Na minutu přesně v poledne se měla setkat s paní Moffattovou, vedoucí úklidu pokojů. Dochvilnost byla důležitá.

Uklidnila se a vydala se přes náměstí. Kvůli tomu sem šla. Proč se jí tedy před vchodem náhle zmocnil stísněný pocit?

Vzchop se. Nejseš přeci žádná padavka!

Ještě ani nedošla k prvnímu schodu, když na ni dveřník křikl přízvukem, jaký neznala: „Slečinko, čím vám posloužím?“

Zůstala stát jako přimrazená, uvědomovala si, jak je bezvýznamná. Kufr měla otlučený a na okrajích opotřebený. Patřival jejímu dědečkovi. Ten si ho koupil v dražbě, když zemřel jeden soused. I její svrchník, který doposud považovala za nádherný, se jí najednou zdál samá díra a do očí bila zašívaná místa. Proč jen použila nevhodné nitě?

„Mám ta… tady… začít pracovat,“ vysvětlovala. *Nancy, co to do tebe vjelo? Dyťs nikdy nekoktala!* „Mám u sebe pozvánku.“

Jeho tvář se zachmuřila, a tak čekala, že spustí litanie, ale pak k ní sešel po schodech a zašeptal: „Tak to musíte služebním vchodem. Obejděte Michaelmas Mews a tam to najdete hravě. Chcete snad udělat dobrý první dojem, ne? Tak se vyhněte tomu, aby vás pan Simenon nebo pan Charles viděli přicházet hlavním vchodem – natož takhle oblečenou. Bože, oni tady pořád šmejdí okolo, jako by měl být konec světa. A to

jen kvůli tomu, že se tu mají ubytovat nějací němečtí hodnostáři. Člověk by si pomyslel, že se dostavil na svačinu sám král – ale to ne, ten je pryč s tou svou paní Simpsonovou. Bývaly časy, že překračoval práh této budovy téměř každý měsíc, ale teď…“

Nancy na něj hleděla jako zařezaná.

„Tak už koukejte mazat! A až na ně narazíte, dívejte se jim do očí. První dojem je důležitý.“

Nancy zabočila do postranní uličky a ke vchodu pro personál a znova se podívala na náramkové hodinky. Do pravého poledne zbývaly dvě minuty.

Obyčejně nebývala nervózní. Kdyby se nenaučila krotit nervy, jako jediná dívka ve svém věku by v důlní vesnici vyrůstala těžko. Když ji kluci sekýrovali, nijak se s nimi nepárala. Stejně jako nejlepší z nich uměla házet žabky a lézt po stromech. Jenže strčit do kapsy pár hornických synků byla jedna věc; něco docela jiného bylo čekat zde v zadní chodbě hotelu Buckingham chvíli před setkáním se ženou, která ji má příštích dvanáct měsíců zaučovat a dohlížet na ni.

Přivedl ji sem jeden z hotelových sluhů. Celou cestu nepřestával breptat s melodickým irským přízvukem, takže mu stejně rozuměla každé desáté slovo. Nyní čekala v chodbě se stěnami obloženými dřevem přede dveřmi s nápisem *Úklid pokojů*. Z okolních chodeb tu a tam zaslechla ozvěnu kroků. Kolem prošel jeden vrátný, zadíval se na ni, pak pokračoval a zůstalo po něm jen vzdalující se klapání podpatků.

Čas jako by se pomalu zastavoval. Kručelo jí v břiše a s úlevou si vzpomněla na sendvič a eccleský koláč, které měla zabalené do papíru na dně kabelky. Vzala si je do vlaku, ale teď by jí snad uklidnilo nervy, kdyby si do nich aspoň trochu ďobla…

Poprvé si ukousla a tělo bylo za máslovou a sladkou dobrotu vděčné. Vtom opět zaslechla kroky. Vyloženě k ní kráčel vysoký hubeňour v šedém obleku z šustivé kostkované látky.

Tvářil se vážně, tmavé oči měl posazené hluboko, lícní kosti výrazně vystouplé a sanice hranaté. Jak se k ní blížil, mhouřil oči, pohled měl zlý a zákeřný.

„Slečno, vy neumíte zachovávat dekorum?“

„Prosím?“ podivila se. Jedna obzvlášť aktivní rozinka si našla cestu mezi její zuby a slepila je k sobě.

„Madam, nyní zde sice nevidíte hosty, ale nemají sem vstup zakázán. Co kdyby vás tu některý z nich spatřil, jak máte obličej zapatlaný těstem a… Toto je vskutku naprosto nevyhovující – *maximálně* nevyhovující! Vy jste…“

Chodbou se rozlehl hlas a přerušil jej: „Pane Simenone, já si to převezmu.“

Muž v šedivých šatech se otočil na kramfleku a za ním pospíchala žena nezanedbatelné velikosti. Zblízka Nancy rozeznala nezdravě bledou tvář orámovanou bílými kudrnami. Oblečena byla do tmavomodrého pracovního oděvu, vyhrnuté rukávy odhalovaly svalnatá předloktí.

„Pane Simenone,“ obrátila se na něj, „čemu vděčíme za tohle potěšení?“

„Tato slečna porušuje služební řád…“ Paní Moffattová se ani nezastavila, došla ke dveřím do kanceláře a poznamenala: „Žádný předpis neporušila. Slečna se chystá rozšířit řady našich zaměstnanců, ale prozatím k nim nepatří – dokud mi nepodepíše papíry. A protože je mám tady za těmi dveřmi…,“ ukázala prstem, „může si sníst, kolik chce těch – co to je? Eccleských koláčů. Slečno Nettletonová, můžete mě následovat? Vyřídíme to šupem.“

Nancy nestihla odpovědět, neboť paní Moffattová vytáhla ze šatů svazek klíčů, odemkla dveře a vstoupila dovnitř. Pan Simenon stále probodával Nancy pronikavým zrakem.

V prostorově úsporné místnosti stál stůl, malá mahagonová skříň a dvě manšestrová křesla u konferenčního stolku a na něm váza s čerstvě řezanými pivoňkami. Přírodní světlo tam nepronikalo, a tak paní Moffattová otočila vypínačem, a rozsvítila se elektrická lampa zavěšená pod stropem. Nancy byla

z domova zvyklá na petrolejky, takže ji ostré světlo bodalo do očí.

„Vykročila jsem levou nohou, že jo, paní Moffattová?“

„To nestojí za řeč. Slečno Nettletonová, bohužel přijdete na to, že si vrátní myslí, že nebýt jich, Buckingham by byl pouhá díra. Pan Simenon je jejich vedoucí a naneštěstí pro vás ten nejhorší. Kdyby si myslel, že některého hosta pohoršují modré oči, vydloubl by je a nechal přebarvit.“ Paní Moffattová si musela všimnout, že Nancy klesla čelist, protože hodila hlavou dozadu a zasmála se. Když se Nancy vzpamatovala, odvážila se usmát.

Paní Moffattová ukázala na svazek papírů a vysvětlila: „Zde najdete všechno přesně tak, jak stojí ve vašem dopise. Šest liber a dvě koruny za měsíc, strava je zahrnuta. Začínat budete ráno a pracovní den je dlouhý. Bohužel se to týká i sobot. Nějaký čas potřebujeme dívku na soboty. Zde v Buckinghamu máme osm pokojských. Já jsem jejich vedoucí. První měsíc budete pracovat se mnou. Držte se mě, dělejte přesně to, co po vás požaduji, a budeme spolu výborně vycházet. Potom alespoň budu moct držet pana Simenona v patřičných mezích.“

Nancy vzala do rukou kalamář a pero, dávala pozor, aby neudělala kaňku, a podepsala se nejúhledněji, jak uměla.

„Tak.“ Paní Moffattové se rozzářil obličej. „Teď jste moje… Doprovodím vás do vašeho pokoje, ano?“

Za chvíli již vedla Nancy útrobami hotelu, ukazovala jí chodby do denního baru, gril-baru a Salonu královny Marie, první ze šesti reprezentačních jídelen v Buckinghamu.

Cestou Nancy neuniklo, že paní Moffattová pošilhává po její noze. Bolela ji víc než jindy, ale dalo se to čekat; vždyť se ve vlaku mačkala snad celou věčnost. „To mám… od dětství. Ve vykonávání pracovních povinností mi to nebude překážet. Zatím mě to nikdy nezpomalovalo.“

Pro paní Moffattovou to bylo dostatečné vysvětlení. „Nancy, v zájmu našich hostů vyžadujeme dokonalost, a přitom bůh ví, že nikdo z nás není dokonalý.“

Dál šly mlčky. Potom si Nancy dodala odvahu a zeptala se: „Paní Moffattová, je pravda, že… tady ubytováváte členy královských rodin? Dveřník mi říkal, že dokonce sám král…“

„Dobrotivý král Eduard je Buckinghamu nakloněn,“ potvrdila nadřízená ponuře. „Mladého prince a jeho společníky k našemu hotelu cosi přitahuje. Ale nemyslete si, že na něj narazíte. Musí se účastnit státnických záležitostí, což mají králové a královny za úkol, že? To se nás, obyčejných smrtelníků, netýká.“ Udělala pauzu. „Pravda, budeme tu mít královskou návštěvu. Jestli u nás ještě budete pracovat na přelomu roku – a já doufám, že ano –, můžete zažít, jak u nás Jeho Veličenstvo slaví příchod nového roku v tanečním sále. Pan Charles pořádá maškarní ples – samozřejmě na královo osobní přání.“

Maškarní ples, zasnila se Nancy v úžasu. Pomyšlení na to ji okouzlilo. *To u nás doma se na silvestra zapalujou hranice…*

Paní Moffattová mluvila dál. „Stále mějte na paměti, že jako s příslušníky královských rodin je potřeba zacházet se všemi našimi hosty… Ať vás ani nenapadne převlékat postel panstvu. Na Nový rok tady budou královi příbuzní z Norska, ale apartmá rezervovaná pro královské rodiny obsluhují vybrané posluhovačky.“ Zase se odmlčela. „Tak to tady chodí. Někteří z našich vysoko postavených hostů jsou zvyklí, že se o ně starají dámy… řekněme s noblesním vystupováním. Já to neschvaluji, ale jedno si, slečno Nettletonová, pamatujte: Jednou jste prošla dveřmi do Buckinghamu, a tím pádem už nejste vesničanka. Nejste ani z Londýna, ani z Lancashiru. Nejste Skotka, Keltka, Irka ani Cornwallka. Nejste z města ani z venkova. Jste z Buckinghamu. Jedna z nás. A tím to pro nás, kdo v hotelu pracujeme, končí.“

Došly do hotelové haly a Nancy poprvé na vlastní oči uviděla, jak je honosná. Šachovnicovou podlahu tvořily černé a červené čtvercové dlaždice. Stěny byly obložené tmavým svalovitým dřevem a na soklu uprostřed haly se tyčil obelisk z modrého a červeného skla, dar od nějakého evropského umělce. Právě se na něj nemohla vynadívat dáma v luxusním

hnědém kožichu. Dveře a chodby se rozbíhaly do všech stran. Zlaté klece výtahů obsluhovali zřízenci s vysokými brigadýrkami a jeden portýr v zlatomodrém stejnokroji táhl kolem vozík plný kufrů s želvovinovým povrchem a černých kožených brašen.

Za recepcí, mezi dvěma schodišti, které se o patro výš křížily na balkonech vyzdobených girlandami, klesala chodba mezi sloupy a klenbami ke dvojím velkým dřevěným dveřím. Nad nimi se skvěl legendární měděný nápis ležatým písmem: *Velký taneční sál*. Možná se spletla, ale když ji paní Moffattová vedla k nákladnímu výtahu, Nancy se zdálo, že slyší zvuk saxofonu. Přišlo jí zvláštní, že tento nástroj nedoprovází praskání otcova starého gramofonu.

„Co… Paní Moffattová, co je tam dole?“

Na konci chodby se otevřely dveře a kvapně jimi prošli dva hosté. Na prchavý okamžik zahlédla prostorný sál osvícený jiskřivými lustry. Ozýval se z něj zvuk trubek a trombonů, a když se dveře rozlétly, na nepatrný okamžik postřehla dvě postavy, jak se pohybují po parketu dlouhým, plynulým krokem. Z místa, kde stála, měla dojem, jako by se vznášeli vzduchem.

„To je Velký taneční sál. Pýcha Buckinghamu. Předvádění tanců pro naše hosty je dnes odpoledne v plném proudu, stejně jako každé jiné odpoledne. Žádný strach,“ pokračovala s ironickým úsměvem, „dost brzy tu nádheru zažijete. Lustry se budou důkladně čistit. Týden je budou sundávat, pak dávat do pucu a věšet zpátky.“ Po celý zbytek dne a dlouho do noci Nancy slyšela v duchu hru na saxofon a viděla oba tanečníky klouzat po tanečním sálu, jako by na ničem jiném na světě nezáleželo.

3. kapitola

V Buckinghamu neexistovalo oddělení, které by si o sobě nemyslelo, že nebýt jeho, hotel by se zhroutil. Zeptejte se číšníků, vrátných, hlavního technika, účetního, hlídačů garáže, libovolného ze stovky sluhů, kteří se hbitě pohybují po chodbách. Stejně smýšleli i členové orchestru Archieho Adamse, leštící ztichlé nástroje před odpoledním předváděním tanců. „My jsme srdcem a duší hotelu," přesvědčoval Adams muzikanty. „Co by byl hotel bez srdce? Nic než cihly a malta…"

Hélène Marchmontová slyšela totéž od některých méně zkušených tanečníků. Byla pravda, že od doby, kdy Buckingham zavedl tančení, dařilo se mu výtečně. Od otevření Velkého tanečního sálu se také rozrůstal majetek lorda Edgertona, většinového akcionáře a předsedy správní rady (a tak Hélène nepokládala za rozumné vyvozovat příliš mnoho závěrů). Kromě toho věděla, že se nesluší, aby se hlavní tanečnice k něčemu vyjadřovala. Právě teď, když mělo každou chvíli začít předvádění tanců, klečela v šatně a zastavovala příval slz Sofíe LaPegni, aby jí z napudrovaného obličeje nesmyly líčidlo. Ta chuděra neměla daleko do toho, aby vypadala jako cirkusový klaun, a za hodinu měla tančit.

„Omlouvám se, slečno Marchmontová. Musíte si myslet, že jsem strašná…"

„Už nechci nic slyšet," upokojovala ji Hélène a poodstoupila. „Sofío, máte plné právo být rozčilená, ale…"

Hélène byla vysoká a mezi exkluzivními hosty hotelu oblíbená. Vyrostla již ve třinácti letech a nyní, kdy jí táhlo na

třicet, vyčnívala nad ostatními tanečnicemi ze souboru o několik centimetrů. Nápadné zlaté vlasy měla moderně ostříhané nakrátko, aby se jí schovaly pod přiléhavý klobouček ve tvaru zvonu. Navíc to ještě zvýrazňovalo nebývale vystouplé lícní kosti a pronikavé modré oči. Ty si kdysi získaly srdce jednoho fotografa a výsledkem byly snímky na stránkách časopisu *Esquire*, a dokonce *Harper's Bazaar*. Právě ty oči ji vynesly na jeviště a udržely ji tam.

Sofía se pomalu uklidňovala. Některé dívky se hašteřily, jiné si pomáhaly při oblékání nebo se uvolňovaly díky hřebíčkovým cigaretám, které jim v čínské čtvrti sehnal Billy Brogan, vycházející hvězda mezi hotelovými sluhy. Zatuchlý vzduch v převlékárně se mísil s cigaretovým kouřem a nasládlou vůní parfémů: opojné aroma voňavky *Guerlain Shalimar* a tropického nádechu toaletní vody *Je Reviens*, které se prodávaly v obchodě s kosmetikou v jedné pasáži v Regent Street.

„Já se dám do kupy, slečno Marchmontová. Jsem schopná tancovat."

Hélène obdivovala Sofíinu odolnost. Její vzdorovitost ještě umocňovalo to, že angličtina nebyla její rodný jazyk a ústní projev charakterizovala plamennost, s níž byla zvyklá hovořit v San Sebastiánu, odkud pocházela. „O tom nikdo nepochybuje."

„Jde jen o to… Já svého bratra znám. Všude kolem samé zbraně a střílení. Už když jsme byli malí. Někdy stačí pouhá záminka, a…"

„San Sebastián je na hony vzdálený od Madridu. Teď už by mohl být za hranicemi, ve Francii."

„Za hranicemi! Otec by se obracel v hrobě. Ne, slečno Marchmontová, před dvěma týdny odešel na jih. Jsem si tím jistá." Tentokrát se Sofía pláči ubránila. Hélène si všimla, jak se jí slzy hromadí v očích, znova poklekla a osušila je cípem košilky.

Dva týdny již uplynuly a nezdálo se, že se nouzový stav ve Španělsku blíží ke konci. BBC začalo mluvit o válce a méně seriózní zdroje toto slovo používaly od začátku. Sofía okamžitě napsala matce, ale dosud neobdržela odpověď. Zprávy

o krutosti se šířily rychleji než milostné dopisy. Ze světa proudili do země zpravodajové, aby byli svědky zabíjení, ne aby pomáhali rodinám.

Někdo zaklepal na dveře šatny. Vešel Billy Brogan. Bylo mu sedmnáct a v Buckinghamu jako by se narodil. Tak dobře znal všechna jeho zákoutí. Loni Hélène pozorovala, jak se mění z chlapce v muže – přesto mu zůstalo něco z dřívější rozpustilosti. Tvář měl jako andělíček, i když si nyní horlivě pěstoval vousy – nebo spíš chmýří –, a dokonce si pomádoval vlasy (podle jeho vlastních slov s ohledem na nejfajnovější hosty). Billy na Hélène pískl, ona nechala Sofíu samotnou, aby se uklidnila, a šla za ním ke dveřím.

„Pan Charles…," spustil Billy s dublinskou výslovností, ačkoli v Irsku od dětství nežil, „… si pokládá za čest vaši společnost."

Vážně? Všemožně přemáhala nelibost, ale čím déle v Buckinghamu tančila, tím víc měla po krk zákulisního politikaření. Přišla sem tancovat a po určitou dobu ji to bavilo. Vždyť tanec byl její život. Ale teď? Už ji to omrzelo. *Mám za úkol nahrazovat dívkám matku, dodržovat časový rozvrh, dopřávat štěstí stovce různých mužů, a přitom si nikdy nesmím připouštět, co vlastně chci. Pokud jsem na parketu, žiju. Zato když ne…*

Ohlédla se za děvčaty. Elisabeth stála u Sofíe a v místnosti bylo boží dopuštění: válely se po ní plesové šaty, rozházené střevíčky a další věci, přesto Hélène věděla, že ať to momentálně vypadá sebehůř, až uhodí druhá hodina a nastoupí do tanečního sálu, všechny budou jako ze škatulky. Sama bude na sobě mít šaty z bavlněného organtýnu dlouhé až na zem a se širokými nabíranými rukávy – dokonalou napodobeninu těch, v kterých vystupovala Joan Crawfordová ve filmu *Letty Lyntonová*.

Hélène šla svižným krokem chodbou pryč od tanečního sálu a Billy pelášil za ní jako ocásek. „Billy," oslovila jej, když dorazili ke dveřím do ředitelny, „máme ještě čestného hosta ve Velkém koloniálním apartmá? Však víš, koho mám na mysli. Toho Španěla…"

Billy přikývl. Dotyčný tam byl jako hvězda filmu, který se natáčel ve starém sídle Heatherdon Hall. Hlavní představitelku pozval na večeři do *La Petite Salle*, nejlepší francouzské restaurace v Buckinghamu (Billy věděl, že i když nebyla v seznamu hostů ubytovaných v hotelu, strávila v něm noc také).

„Podle mě se do Španělska hned tak nevrátí, co myslíte, slečno?“ Hélène ztuhla. „K Sofíi se dnes večer nesmí přiblížit. Sklenka šampaňského, a bude s ní chtít tančit. Dělej, co umíš. Musíš ho rozptylovat, odvádět jeho pozornost. Ať má Sofía za partnera některého jiného hosta.“

Billy se Hélène okázale uklonil a pravil: „Vaše přání je mi rozkazem!“ Ona se pak přichystala na další bitvu. Rázně zaklepala na dveře ředitelny.

Maynard Charles rozhodně nebyl *bezvýznamný* člověk – a přece se chlubil tím, že je nenápadný. Znal jména všech význačných hostů hotelu. Pokládal si za čest, že je všechny dovede vyjmenovat – a jelikož Buckingham obsahoval dvě stě pokojů a dvacet šest apartmá, byl to nesporně herkulovský úkol. Přitom mu málokdo z těchto hostů věnoval víc než jeden pohled, když ho míjeli v recepci nebo vedle něj zadumaně seděli v denním baru nad koktejlem martini. Charles již dávno dospěl k názoru, že nenápadnost přináší výhody.

Nyní seděl ve své kanceláři zabraný do svodky provozního ředitele z předešlé noci a vtom se ozvalo zaklepání na dveře. Host z pokoje č. 311, zámožný Francouz, ohlásil, že mu z nočního stolku zmizely stříbrné kapesní hodinky – a třebaže to v podstatě nebylo nic neobvyklého, dnes mu to pilo krev. Monsieur Fortier měl pro budoucí zisk hotelu takovou cenu, že se choulostivá situace musela řešit přednostně. Věci se ztrácely neustále. Jen zřídka se jednalo o krádež. A pan Fortier si večer předtím dopřával nejkvalitnějšího koňaku, jaký měl hotel na skladě, což Maynarda vedlo k domněnce, že se stříbrné hodinky později najdou třeba v manžetě kalhot

nebo – ještě spíš – v kabelce osoby, jež s Fortierem sdílela lože. Maynard musel z Brogana vytáhnout její totožnost. I tak bylo nutné postupovat delikátně. Samozřejmě potřeboval svolat pokojské na pracovní poradu a pověřit je prohledáváním pokojů. Kdyby se postrádaný předmět nenašel, odškodnil by pana Fortiera z nouzového fondu, přesvědčil ho, aby se věc vyřídila v soukromí, a zajistil si jeho mlčenlivost večeří na účet podniku v libovolné restauraci, kterou si vybere. Takovéhle záležitosti řešil ředitel hotelu běžně.

Klepání na dveře bylo neodbytné. „Dále!“ zvolal Charles.

Hélène Marchmontová tiše proklouzla dovnitř. Řediteli neušlo, že je rozčilená; tanečníci z Buckinghamu nebrali nic tak vážně jako každodenní předvádění. Charles zcela oprávněně nebyl pevně přesvědčen, že zřídit taneční sál je správné rozhodnutí, když to jeden člen správní rady navrhl, ale od ředitele hotelu se neočekává, že bude proti nápadům rady něco namítat; on má jen zajišťovat, aby se její přání uskutečnila. A tak se pustil do práce. Třebaže sám netančil – narodil se s oběma nohama levýma a na rozdíl od mnoha mladých lidí se nikdy neopájel hudbou –, udělal jediné, o čem věděl, že mu zaručí úspěch. Utrácel. Rada nepotřebovala přesvědčovat. Chápala, že jediná možnost, jak se vyhrabat z finančního bahna, jaké Buckingham postihlo po krachu na newyorské burze, je utrácet. A tak v místě, kde stávala málo navštěvovaná restaurace, vznikl Velký taneční sál. Tanečníky najímal hotel od konkurence a rychle se zviditelňoval. Přinejmenším to neznamenalo klesnout tak hluboko jako menší londýnské hotely, které uváděly do provozu úděsné kabarety. Tanečníci a orchestr Archieho Adamse sice stáli Buckingham každý měsíc roku jedenáct set liber, zato jejich přínos byl nevyčíslitelný. Ani Charles, člověk, pro něhož byla rozhodující čísla, se nepokoušel zpochybňovat náklady na eleganci a kvalitu.

„Pane Charlesi, vyřídili mi, že se mám dostavit.“

„Ano, slečno Marchmontová. Posaďte se, prosím.“

Hélène se zdráhala. „Kapela má každou chvíli začít hrát.“

Maynard ji pohledem uklidňoval. „Nepotrvá to dlouho."

Podvolila se tedy. V ředitelně bylo chladno. Jak pochopila, jemu to tak vyhovovalo. Často jí připomínal, že se luxus pro hosty nesmí vztahovat na ty, kdo hotel provozují.

Z jedné zásuvky pod deskou stolu vytáhl linkovaný záznamník a listoval v něm, dokud nenašel to, co hledal. Pak ho otočil směrem k Hélène. „Jak vidím, napsala jste si volno na víkend kolem patnáctého. Je to tak?"

„Mám nějaké… rodinné plány." Na slovo „rodinné" položila důraz, jako by to bylo něco, zač by se měla stydět.

„Slečno Marchmontová, já mám pro své zaměstnance pochopení. Ale plány se mění. Hrabě a hraběnka Schechtovi z Hamburku přiletí do Londýna dvanáctého. Na osm nocí si zamluvili Kontinentální apartmá." Maynard už už chtěl sešit zavřít, ale ještě předtím vzal tužku a pravítko a její jméno přeškrtl. „Hrabě Schecht požádal, abyste jej během pobytu doprovázela v tanečním sále. Jen si vzpomeňte, že vidět vás tancovat je jedno z mála potěšení, jichž si v Londýně dopřává."

Jak by mohla zapomenout? Hraběti bylo sedmdesát, šeptal, neoplýval šarmem, zato byl velmi rozhodný. Manželka s ním přestala tančit již před pár desítkami let, nicméně zůstávala sedět v tanečním sále a sledovala ho, jak krouží s mnohem mladší partnerkou. Hélène si pamatovala, jak ji osahával kolem dokola, a otřásla se.

„Pane Charlesi, na ten termín jsem si vzala volno z konkrétního důvodu."

Maynard pokýval hlavou. „Hélène, ať je to jak chce, nemůžete popřít, že se vždy přizpůsobujeme, jak to jen lze. Pane na nebi, když jste chtěla na turné po Kalifornii, správní rada vám vyšla vstříc a uvolnila vás na celý rok. Ale když jste nyní u nás, musím trvat na tom, abyste…"

„Já nemohu měnit plány takhle jednoduše," bránila se důraznějším hlasem. „Tady nejde o…"

Charles zvedl ruku a jí bylo jasné, že dostane kázání. „Hrabě a hraběnka Schechtovi jsou našimi příznivci déle, než zde

vy nebo já působíme. Jak jistě chápete, jsou to osobní přátelé lorda Edgertona. Nemusím vám připomínat, po jak rozbouřených vodách se náš hotel plaví. Z krize jsme se vylízali jen tak tak. Díky přízni krále Eduarda jsme si obnovili pověst. To však neznamená… Věřte mi, že se to může rychle změnit. Předcházíme si mocné, aby pověst našeho hotelu stoupala. Pokaždé když u nás posvačí král, z účetních knih poznám, že hotel vzkvétá. Modleme se, aby dostal rozum, přestal bláznit po paní Simpsonové a zůstal králem napořád. Hotel takového patrona potřebuje. S jeho pomocí se prezentujeme světu. Proto pořádáme novoroční ples na jeho počest. A díky tomu se také můžeme na vánoční svátky těšit návštěvě norské královny s družinou. Proto potřebujeme hosty, jako jsou Schechtovi z Hamburku. Hélène, musíte jim dát, co chtějí. Pokud si pověst pokazíme a bude se říkat, že si to ulehčujeme a nesplňujeme očekávání významných stálých hostů…, no, ledasco už přestalo fungovat z menších příčin. Pracuje tu dvanáct set zaměstnanců – a víte co? Žádný z nich není důležitější než hotel. Rozumíte mi?“

Poslední poznámka měla intonaci tázací věty, ale ve skutečnosti to otázka vůbec nebyla.

„Rozumím,“ přikývla rezignovaně, ačkoli v duchu zuřila.

„Hélène, nebuďte naštvaná. V našem hotelu patříte k nejcennějším hodnotám. S klidem bych dokonce mohl říct, že jste klenotem v koruně Buckinghamu. Vaše přítomnost v tanečním sále působí našim vzácným hostům nevýslovnou radost. Hélène Marchmontová, čarokrásná modelka, která dala přednost tanečnímu sálu před stříbrným plátnem. Dodává nám to určité kouzlo. Nezapomínám na sezonu, kdy jsme s tím začínali a najednou se k nám hrnuli hosté z Hollywoodu, obletovali vás a prahli po vašich fotografiích. Pro náš hotel má obrovský význam, že u vás zvítězila láska k tanci nad budoucností hvězdy filmového plátna. Ale když vás chtějí naši vzácní zákazníci, tak vás zde potřebuji. Vaše neobyčejná krása s sebou přináší velkou odpovědnost.“

To už neposlouchala. Přestala ho vnímat v okamžiku, kdy řekl, že patří k nejcennějším hodnotám. *Maynarde, já jsem víc než hodnota. Jsem žena. Vy asi neznáte v životě nic jiného než tenhle hotel, zato já ano. A ty dny volna jsem potřebovala.*

„Pane Charlesi, omluvíte mě?“

Přikývl. „Slečno Marchmontová, oběti, které přinášíme, Buckingham povznášejí,“ uzavřel. Jenže to už byla za dveřmi.

Když se tanečníci připravovali vběhnout na parket tanečního sálu, Raymond si všiml, že je Hélène nějaká napjatá. Držel ji za ruku, ale ona jako by se nacházela v jiném světě.

„Hélène!“ zašeptal. „Co se stalo?“

„Zrušil mi volný víkend.“ Z jejího hlasu rozeznal zlost. „Zase mám tančit se Schechtovými, a přitom bych měla být…“ *Ne, Hélène*, umínila si, *neuroníš ani slzu. Aspoň ne tady, před svými dívkami.* „Však ty víš, kde bych měla být. Jenže pro Charlese jsem jenom další *primadona*, co si klade požadavky. Myslí si, že si koupil celý můj život, a to jen proto, že jsem byla rok pryč. Jako bych se v Los Angeles celou dobu opalovala…“

Něžně jí stiskl ruku. „Hélène, jsi silná. Ty to zvládneš.“

Cestou ke dveřím uvažovala: *Třeba bych se s tím vyrovnala. Ale co když nechci? Co když je na světě něco důležitějšího, nějaké jiné místo, kde bych se měla nacházet?*

Později, mezi předváděním tanců a večerním tancováním, si hosté v útrobách hotelu šuškali, že Marchmontová tancovala nezvykle neohrabaně. Vrtalo jim hlavou, jestli byla na vině únava či nevolnost, anebo si náročný taneční program v Buckinghamu konečně vyžádal na hlavní představitelce daň. Jenom ona sama věděla, proč netančila v rytmu hudby, neměla krok sladěný s Raymondem, když dychtivému obecenstvu předváděli vrcholnou dvojspinu vlevo.

Tajemství bylo v Buckinghamu jako much, avšak tohle si hodlala nechat pro sebe.